

Goeden avond, Vrienden.

13 = 2 = 19

Vanavond zou ik U willen spreken over het onderwerp magnetisme. Ik bedoel hiermede het heil-magnetisme. Om te beginnen bij het begin. Alles in de wereld bestaat uit verschillende trillingen en spanningen, waaronder zeer vele, die wij als magnetisch en electrisch aanspreken. De aarde heeft een eigen magnetisch veld, elke ster heeft dit ook. Zoo ook de mens. Elke mens draagt in zich een magnetisch veld. Het is één van de dragers zou ik haast zeggen van de Aura, o.a. van deze uitstralingen van de mens zelf. De sfeer, die hij met zich meebrengt, gedachten van de mens kunnen als een soort magnetische zend-installatie overgebracht worden naar andere als deze daarop afgesteld zijn. En indien een mens nu eens ziek is, dan raakt het evenwicht verstoord van zijn gestel, van zijn lichaam en daarmede verzwakt een gedeelte van het hem omringende en verstoorde dierlijk magnetisme. Een dierlijk magnetisch veld - dierlijk ter onderscheiding van electrisch magnetisme. Dit magnetisme is verstoord en het zieke lichaamsdeel - hetzij een ook koorts of een eenvoudige kleine opstopping van bloed, dit alles heeft een verstoring van het veld ten gevolge en spant zich nu in, dit dit magnetisch krachtveld weer tot stand te brengen. Gevolg: dat er niet veel tijd overblijft, om aan eigen genezing te werken. Zij tegelijk worden en hierdoor is het onmogelijk om alleen op de bestrijding van het eigenlijke kwaad de kracht te richten. Een voorbeeld hiervan is; oorlog. Indien normaal in een land de productie doorgaat op de normale voet, dan zou een leger vlotter naar voren kunnen als wanneer het noodzakelijk wordt om eerst een oorlogsindustrie op te bouwen terwijl men te kampen heeft met tekort aan materiaal en arbeiders. Zo ook in het lichaam. Nu komt de heil-magnetiseur, een man, die zelf in het bezit is van een zeer sterk magnetisch krachtvermogen en deze man staat een deel van zijn kracht af, waardoor hij - zij het ook niet voor lange duur - het te kort aanvult. Dit geeft een adempauze aan het zieke lichaamsdeel, zodat het beter in staat is om het kwaad te bestrijden. Het is fout om te zeggen, dat heil-magnetisme geneest, het maakt alleen snellere genezing mogelijk. Ik zei zoeven, een magnetiseur is iemand, die zelf over een sterk magnetisch veld beschikt. Dit is niet altijd noodzakelijk. In sommige gevallen zal hij zelf aan kracht tekort schieten, maar er staan om hem heen vrienden. Deze vrienden weten hoe ze hem moeten vervangen, dus zijn krachtverlies van het magnetisch vermogen aanvullen. Zij weten op te wekken, te remplaceren. In dat geval kan hij natuurlijk meer doen dan iemand, die alleen uit eigen kracht geeft. Maar ook dan komt er een ogenblik, dat hij niets meer kan doen, omdat zijn eigen vermogen uitgeput is. Daalt dit eigen krachtveld onder een bepaald punt, dan is het niet mogelijk om dit zonder meer aan te vullen, maar dan voelt betrokkene de pijnen van degene, die hij probeert te helpen, aan zijn eigen lijf. De oorzaak hiervan is: Om dat zieke orgaan te voorzien onttrekt hij zichzelf kracht en wel in hoofdzaak juist van dat zieke orgaan, niet geheel maar voor ongeveer de helft tot driekwart. Daar ontstaat nu dus ook een tekort aan magnetisme en dit orgaan gaat sneller werken, maar kan helaas niet altijd de zaak bijhouden, het moet zich oververmoeien en als resultaat protesteert het. Gevolg hiervan is pijn. U ziet, ofschoon bij de mensen nog niet zeer bekend en helaas nog niet al te zeer gewaardeerd, heeft dit niet occulte krachten nodig. Magnetisme is een volkomen normaal gebruik van de gegeven kracht, die men zelf bezit. Zo normaal als het ingrijpen van een chirurg, die een operatie uitvoert, wel op een andere wijze, maar men gebruikt volkomen lichamelijk vermogen. Treden vrienden van buiten op, dan komen wel occulte krachten in werking. Deze krachten werken niet op de gemagnetiseerde, maar op de magnetiseur.

Er wordt veel gesproken over z.g. aard-magnetisme. Men beweert, dat dit magnetisme niemand schaden kan. In vele gevallen heeft men gelijk. Het is alleen dikwijls mogelijk, dat het aard-magnetisme parasitair werkt op het magnetisch vermogen van de mens, dus kracht onttrekt. In dit geval treedt vermoeidheid en als gevolg van die vermoeidheid hoofdpijn en lusteloosheid op, de groei wordt belemmerd. En al dergelijke verschijnselen kunnen het gevolg zijn van aard-magnetisme. Men beweert dit op het ogenblik te kunnen bestrijden. Deze lapmiddelen zijn over het algemeen niet veel beter dan de geneesmiddelen van een toverdokter van een negerstam. Hij weet resultaten te

te bereiken zonder te beseffen met welke krachten hij werkt en kan geen resultaat garanderen. Vandaar ook, dat in sommige gevallen het demagnetiseren, het ontstoren van zo'n zône gevolg heeft, in andere gevallen geen resultaten te bemerken zijn. Indien echter zo'n geval optreedt en iemand verzwakt daardoor en wordt ziek, dan is de beste behandeling voor hem een magnetiseur. Deze magnetiseur immers schenkt de kracht, die nodig is, om dit gehele gestel, de electrische spanningen, die heersen in het lichaam - het klinkt U vreemd, maar het zenuwgestel werkt practisch op dezelfde voet als een electrisch net en werkt met spanningen, zij het zeer klein (micro + magnetische spanningen). Deze kracht nu kan een magnetiseur dan weer op normale sterkte brengen en het gevolg is verdwijning, zeer snelle verdwijning.

Vrienden, voor heden acht ik dit voldoende.
Ik wens U goedenavond.

Schrijvers schrijven niet alleen altijd onder de invloed van de verschillende voorwerpen en mensen in hun omgeving, maar zij spreken ook veel onder invloed van buiten, de invloed van een intelligent of meerdere intelligenten, die in dit geval dus als het ware het boek schrijven d.m.v. de spreker. Een geval daarvan zijn ook die romans, die geschreven worden zuiver uit inspiratie of die geschreven worden uit een hoeveelheid technische kennis, waarbij een visionnair vermogen het mogelijk maakt, om tot een beschouwing, een ware beschouwing, van de toekomst te komen. Een verschil wil ik U duidelijk maken en dat is n.l. dit: Een zekere Paul Duvoyis, een schrijver van avonturenromans, heeft verschillende malen in zijn romans gebruik gemaakt van technische uitvindingen, die zich op het ogenblik verwezenlijkt hebben. Toch was deze man geen technicus en geen visionnairschrijver, hij was een zuiver romanticus. Maar in sommige gevallen heeft hij als het ware een visionnaire blik gehad op de mogelijkheid der toekomst. Als deze zou ik ook kunnen noemen Jules Verne. Verne, die over het algemeen een zeer grote technische kennis bezat en daardoor veel beter dan andere in staat was om een toekomstvoorspelling te doen. Want bijna ieder van zijn boeken brengt in deze een voorspelling van de toekomst. Deze toekomstvoorspellingen kunt U b.v. vinden in zijn "Reis naar de maan", waarin hij weliswaar schrijft over een kanonskogel naar de maan, maar de bouw, de inwendige bouw, van dit apparaat reeds veel gaat lijken op de op het ogenblik getroffen veiligheidsinrichtingen in de raketten. Men heeft op het ogenblik n.l. reeds proeven genomen met raketten, waarin een levend wezen, een proefkonijntje, werd vervoerd en daarin heeft men dan bepaalde veringen aangebracht en bepaalde zekeringen. Het eigenaardige is, dat Verne deze reeds beschreef en deze schrijver was dus tot op zekere hoogte visionnair, d.w.z. zijn technische kennis tezamen met de inspiratie, die niet alleen van buiten af kwam, maar die uit het eigen Ik kwam, gecombineerd, en een technische toekomstroman ontstond. Van deze soort schrijvers kunt U er verschillende vinden, maar er zijn ook andere visionnaire schrijvers. Er zijn schrijvers als een George Everts, die teruggrijpend in een verleden en bekend zijnde met de gebruiken van dat verleden, visioenen gezien hebben van een wonderbaarlijke duidelijkheid, die hun het hele leven uit deze periode voorgesteld heeft en deze voorstellingen waren zéér zeker visionnair. U weet, van verschillende oude papyrussen, mummies, in dit geval. Ik noem deze schrijver bij voorkeur, omdat hij onderwerpen behandelt, zij het ook op enigszins andere wijze als hier vanavond één behandeld is. En deze schrijver heeft nu tot zich getrokken elementairen, die stof-felijk in verbinding hebben gestaan met deze papyrussen en andere voorwerpen en hierdoor heeft deze man half onbewust - hij wist er zelf niets van - visionnair gezien, wat lang geleden gebeurd is en dat heeft hij dan verwerkt tot een roman. Een ander voorbeeld van een visionnaire roman is b.v. "De smarten van Satan" van Marie Corelli. Een heel bekende schrijfster op dat gebied. Marie Corelli - zij voert ook hier

hier dingen aan en die brengt ze in romanvorm tot uiting. Maar daarbij heeft achter haar gestaan iemand, die haar hielp. In sommige gevallen is zij zelfs alleen maar instrument. Het is opgevallen, dat al deze op geestelijke lijn geschreven boeken eigenlijk één zelfde geest ademen. Vergevingegezindheid. In "De Smarten van Satan", daar wordt zelfs de nadruk gelegd op het feit, dat men met de figuur van de duivel, de boze, medelijden moet hebben, omdat hij, door anderen ten verderve te brengen, zelf dieper daalt en steeds verder verwijderd wordt van het Licht, terwijl één bevrijde ziel hem de mogelijkheid geeft, om zich op te heffen. U begrijpt, dat deze opheffing uit dit alles achter zich een zinnebeeld heeft. Ik blijf nu bij dit bekende boek even stil staan, omdat ik denk, dat meerderen dit gelezen hebben. Als men daar b.v. de reis van een Sapelis met Geoffry door de IJszee, "de reis naar de hel", zou ik haast zeggen, leest, dan moet U eens opletten. Daarin staan heel eigenaardige geestelijke artikelen, die als gevolg hebben, dat men de conclusie trekt, de hel ligt op aarde. De geesten, die daar zijn, zijn gebonden aan deze aarde en nog opmerkenswaardiger, deze aarde is van een wonderbare schoonheid, dit plekje aarde, omschreven als een soort aards paradijs en toch in deze beweging, in dit paradijs, daar juist lijden de verdoemden smarten en daar zien zij heel in de verte de poorten van het paradijs. Dit gedeelte van het boek moet U als U het eens leest of herleest bijzondere aandacht schenken. Het is n.l. een buitengewoon interessante beschrijving van dingen, die de werkelijkheid zeer nabij komen en het is daarom voor U ook aanbevelenswaardig, om van een dergelijke visionnaire schrijfster eens een paar boeken te lezen. Het is niet mijn bedoeling, om hier alleen te blijven staan bij een Marie Corelli. Er zijn zeer vele andere schrijvers, tot zelfs in de Oudheid afdalend, die hun eigen geest en veelal ook hun eigen gift, vermengd met een inspiratie van buiten, hebben. Ik noem U als voorbeeld een Dante Alighieri. Een Dante, die zeer zeker een hel ziet, een hel, die hij fatsoeneert naar de heersende begrippen der regerende kerk, niet omdat dit met zijn visioenen overeenkomt, maar omdat dit alles een zuivere vorm is, waarmede het mogelijk is te ontkomen aan het keurslijf, het doodvonnis, dat boven hem gehangen zou hebben als hij beschreven had wat hij gezien had. En had hij dit alles beschreven, dan kunt U begrijpen, dat men hem als ketter op de brandstapel gebracht zou hebben. Hij heeft dus een vormgeving moeten zoeken, die overeenkwam met de heersende begrippen der kerk. En in deze heeft hij nu een vorm gevonden, waarin, ofschoon de boetingen van de berg, de zaligheid is, de verdoemden in hun gevoelens, in hun ondervindingen, zeer duidelijk beschreven zijn. Want wat kwelt de mens? Niet de duivel. Hen kwelt het eigen IK. De eigenschappen, waarmede zij zich in het leven bezondigd hebben, komen nu in ontzettend vermeerderde vorm terug, om hen te doen boeten. En als hij omhoog stijgt van ommevang tot ommevang, dan is daar weer wat oplijkt. Bij elke opstijging komt hij aan de poort. Daar staat een wachter en deze wachter draagt een stempel d.w.z. hij wist één van de kruizen van zijn voorhoofd af. Dit betekent, dat de mens om te stijgen, zich moet ontdoen van zijn aardse begeerten. Wat hebt U anders trouwens ook geleerd? Wat hebt U ook anders kunnen denken? De opgaande ziel moet zich vrijmaken van de stof en dat hij, zich vrijmakende van de stof dus als het ware een ommevang van ommevang door moet van elke begeerte, van elke kleinigheid, dat hem aanhangt en dan komt hij uiteindelijk boven op de berg en daar wordt de mens gelouterd door het vuur en zie daar het eigenaardige. Zij, die zo ver gestegen zijn, leggen zich met ware vreugde deze kweeling van het vuur op. Zij wikkelen zich zelf in de vlammen. Zij willen boeten, omdat zij het Licht reeds zien. Zou dit hele visionnaire beeld alleen uit het brein van een dichter voortvloeien? Ik geloof het niet. Neen, daar heeft wel degelijk iemand achter hem gestaan, maar in werkelijkheid hebben er meerdere achter hem gestaan. In werkelijkheid is daar op schrift reeds neergelegd een ervaring van hen, die reeds gestegen waren. En zij, die reeds gestegen zijn, hebben dus hier in een roman neergelegd de verschillende feiten, die hen mogelijk maken om te stijgen. Een les voor hen, die nog met de stof verbonden zijn. Ook Goethe heeft in sommige van zijn romans, vermengd met heidens bijgeloof, met volksagen, legenden, uiteindelijk gebracht een begrip van het kwaad. Liefde overwint alles, zegt men wel eens. Liefde overwint bij Goethe zelfs de duivel. De liefde van de mens voor een ander, de onbaatzuchtige liefde, heft hem op naar het Licht

en

en als Faust dan ook opgenomen wordt, dan komt vanboven het licht tot hem. Bemind worden en bemind hebben. En Ibsen in zijn groot gedicht "Peer Gynt", vertelt U precies het leven. Achter hem heeft iemand gestaan en naast zijn vele ietwat sombere, soms zelfs voor Uw tijd decadente, toneelstukken, en in deze stukken komt hij hier en daar tot een zuivere overtuiging. Liefde is de redding tot alles. Als de knopensmelter komt in Peer Gynt, dan is dat een legendarische figuur, die wel zeer degelijk een zin heeft, die gelijk staat met alle andere figuren, die de eeuwigheid vertegenwoordigen. Hij zegt dan: je bent niet dit, je bent niet dat en dus smelt ik je in mijn ketel voor nieuwe knopen te gieten. De betekenis hiervan is: een ziel, die niet goed en niet kwaad is, moet opnieuw door de leerschool gaan. Is dit niet visionnair? En dan, als eindelijk het ogenblik gekomen is, dat Peer Gynt de dood vervallen is, wat gebeurt er dan? Dan redt hem de liefde. Solvegde's liefde. Ook hier: liefde als redding. Ik zou U zeer veel kunnen vertellen. Ik hoop dat te doen bij verschillende gelegenheden. Ook de schrijvers, die in inspiratie de eeuwige waarheid benaderen of begrepen hebben, ook al is dan hun groep een roman, omkleed met woord en beeld, die de eigenlijke figuur versluieren en verhullen. De waarheid onverhuld te tonen is gevaarlijk, daarom hebben ook deze en hebben ook diegenen, die achter hun stonden, de waarheid vaak moeten versluieren. Maar voor wie ze zoeken, ligt de waarheid ook opgesloten in een Vondels "Lucifer", in een "Adam in Ballingschap", alle bekende schrijvers. Ook Shakespear, ofschoon veelal schrijver naar het historische, erkent en beschrijft haast visionnair de macht van de aardomzwevende geesten, de aardgebonden geesten, van het lot van de mensen en de verlossing, gebracht alleen door liefde. Vrienden, hierbij laten wij het vanavond.

13-2-49.

Goedenavond, Vrienden.

Vorig maal hebben wij gesproken over de ontwikkeling van onze aarde en hebben zeer vluchtig de verschillende ontwikkelingsgansen geraakt om te komen tot de ontwikkeling van het eerste wezen. Het eerste wezen, hebben wij vastgesteld, is een éencellig wezen, dat plotseling een vernieuwde en leefde. Dit diertje had geen geslacht - als je het een dier kan noemen - deze cel, en deelde zichzelf en vermenigvuldigde zich volkomen uit zichzelf. Wij hebben gezien, dat verschillende van deze schepselen zich niet gedeeld hebben en volkomen losgemaakt met elkaar en in een zijn gebleven, waaruit dan eerst een meercellig wezen ontstaan is. Ik zou hier bijna een opmerking willen maken. In deze tijd bestond op deze aarde ook al micro-organismen. Een micron, die uit de wereldruimte tot ons gekomen zijn. Dit zijn wezentjes, die zijn zo klein, dat zij zich kunnen laten dragen op de stralingsdruk van het licht. U weet, het licht is een straling en een trilling en heeft ook een zekere drukkracht. Dit kan met micrometinstrumenten vastgesteld worden. En deze druk is nu zo groot, dat deze kleine micro-organismen zich daarop bewegen en reizen kunnen van ster tot ster. Deze wezentjes zijn in staat om temperaturen tot 4000 gr.C. boven 0 en tot ongeveer geschat 250 gr. onder 0 te verdragen. Men heeft vastgesteld, dat deze dieren zich als het ware inkapselen, ook dat alle levensfuncties stopgezet zijn gedurende de tijd, dat zij aan hogere of lagere temperaturen zijn blootgesteld. Dat zijn niet alle micro-organismen, dat zijn verschillende speciale soorten. Misschien komen wij daar later op terug. Ik wil het alleen aanstippen, om U duidelijk te maken, dat er ook reeds ander leven op deze aarde bestond. Want deze levende wezentjes hebben ook een grote rol gespeeld bij de fertilisatie, de vruchtbaarmaking, van het aardoppervlak, dat langzaam maar zeker vrij was gekomen van de overhangende gas- en nevels en van de daarbij ook natuurlijk rondspoelende wateren. Ik weet, dat een opvatting, die voor kort nog gangbaar was, is, dat ons werelddeel drijft op water. Dit klopt natuurlijk niet. Onze aardkorst was wel degelijk één compacte korst, zowel samenhangend in alle hoeken en gaten, geen breuken. Er zijn alleen dichtere en dunnere lagen.

-gen. En dit alles drijft inderdaad op een daaronder liggende "magma" laag. Deze magma-haarden, die vloeibaar gesteente en vloeibare metalen zijn - en wat daar verder in ligt als een samenhangende laag daaronder. De beweging van onze werelddelen, die ook nu in deze tijd nog per 100 jaar een halve meter tot een meter bewegen - het verschildt wel eens iets naar gelang de spanningen in het der aarde - is zodanig, dat daardoor de dunste plekken, de zeebodem b.v., zich gaat plooiën. Men spreekt dan van een zeebeving. U kunt ook zelf aan land wel eens daarvan de gevolgen onder vinden, want dan ontstaat meestal ook een aardverschuiving, d.w.z. de samenstelling van de aarde verandert in de onderste lagen en daardoor ontstaat dan een breuk en vorming van hoogvlakten, gebergten, nietwaar, of dalen, laagvlakten. Land komt uit de zee omhoog of gaat onder. Deze hoogteverschillen, daar komt het eigenlijk op neer, en deze aardverschuivingen zijn afhankelijk van de beweging van onze aardkorst. Bovendien, onze aarde krimpt, wordt kleiner en daardoor ontstaan ook dergelijke werkingen. Ik heb dit even aangestipt, om U te laten begrijpen, dat in de oertijd de afkoeling veel groter was en de werking in de aardkorst ook veel groter, veel aard- en zeebevingen, die de toenmalige levende wezentjes, die zich ontwikkelden tot dergelijke eenvoudige diertjes b.v. een kwal. Een kwal in zeer primitieve vorm kwam in de oertijd voor vóór de eerste vissen. Voor de mensen, voor U, kom ik nu op bekend terrein. Deze vissen en deze diertjes hebben zich langzamerhand aangepast aan hun omgeving. Zij zijn door verschillende oorzaken naar het Noorden, naar het Zuiden, naar door aardbevingen afgesloten bekken gebracht en ook omgekeerd in de grote Oceanen blijven leven. Zij hebben zich langzamerhand aangepast aan bepaalde diepte, bepaalde druk, die voor hun organisme het meest gunstig was. Dit waren alle nog zeer eenvoudige, levende wezens, die praktisch volkomen automatisch leefden. Deze diertjes hadden zelf nog zeer weinig instinct. Zij leefden volkomen als automaten. Ondertussen is de aardbodem omhoog gekomen, zoals gezegd, heeft zich vrijgemaakt van alles wat daar overheen lag en nu ligt voor ons de rotsmassa zonder meer, geen zand en geen klei, rots, de gestolten vloeibare magma-massa, die vulkanische stof lava. Als lava er uit komt, wordt dat eerst even een vaste laag steen, onder verschillende weersinvloeden verandert dat en dat wordt dan vruchtbare, zelfs zeer vruchtbare aarde. Daaraan werken mee:

1. micro-organismen; 2. de weersomstandigheden, die dat afsluiten en waar vocht indringt. En nu is de zaak zo, dat aan het einde van deze eerste periode, waarin dus op het land noch planten noch levende wezens verkeerden, uitgesloten enkele micro-zwammen en microben, dat nu de koude komt. Er is nog niet een ijstijd, zoals U dat in het begin van het tertiaire tijdperk kent, maar toch zeer zeker een zeer plotselinge afkoeling. Deze veroorzaakt het barsten van de aardlaag en het ontstaan van verschillende gebergten, het verbreken van de samenhang van deze grote vaste koek. U kunt zich het beste het begin van de aarde voorstellen als één platte koek. Er komt nu een kracht, die breekt dat en nu komt het weer. Vergeet niet, in de begintijd was het aardmagnetisme veel sterker dan in deze tijd. Bovendien waren er andere invloeden, ten eerste meerdere manen, ten tweede was de elektrische lading van de huidige stratosfeer veel groter. Daardoor werd onze aarde omgeven door voortdurend onweder en dit voortdurend onweer met zijn vele neerslag en de hoge temperatuur, die op hun beurt de verdamping tot een zeer hoog peil bracht, hadden samen ten gevolge, dat voortdurend op deze rotsmassa water neerstroomde. Ontladingen vinden plaats, water stroomt neer, een ogenblik droogte, dan een hitte, zo groot, dat gelijk deze zaak weer verdampt en de aarde werd vruchtbare. Zij is nu bereid om vrucht te gaan dragen en nu ontwikkelt zichregen een plant of een boom, maar in het water hebben zich organismen ontwikkeld, zoals U - ja, heden ten dage kent U het kroos, nietwaar? Kroos, een klein blaadje met een worteltje daaronder aan en dit worteltje hangt in het water. Die trekt daaruit zijn voeding. Planten komen nu aan land op de vlakke kust gespeeld en, omdat het vochtigheid nodig heeft om te leven, gaat het zijn worteltje in de aardbodem boren. En nu is de eerste plant geboren, het eerste plantaardige wezen, dat werkelijk uit de aardbodem zijn voedsel haalt. In deze aarde zitten andere zouten en andere bestanddelen, die aan de ene kant de groei gemakkelijker maken, aan de andere kant een verandering in de

organismen

organismen van het plantje teveeg brengt. Het past zich aan. Dit is nog niet veel. Dit is eigenlijk een soort gigantische mossort. Dan ontwikkelt het zich eigenlijk en dit breidt zich uit over die oppervlakte. Steeds verder van de zee weg trekt het. Alleen door grote verdamping en grote ontladingen, die regelmatig plaats vinden, wordt het voorzien van de grote vochtigheid en gaat opbloeien en je krijgt dan een soort varen; also een eigenaardig holstengelig plantje, een zeer groot bladoppervlak en eigenlijk nog niet veel bladgroen ontwikkelt zich. De omzetting zuurstof - stikstof door de planten was toen nog niet zo groot als tegenwoordig. Deze planten hadden zo ongeveer een bruin rozige kleur, zoals U hier op de hei kunt zien. Een roestige of rozige gloed lag er over, wel groen, maar toch niet En nu zijn er dieren, die zich ingesteld hebben op plantaardige voeding en deze kwamen nu aan de kust, waar zij er vast en zeker van zijn, dat zij daar regelmatig de planten aantreffen en zodoende komen er dan de eerste dieren, die gemakkelijk aan hun voeding willen komen en zich daarvoor regelmatig even buiten hun element, verblijfplaats, begeven. Daar gaat een ontzettende tijd over heen, dat gebeurt niet in twee of drie jaren, maar daarvoor waren nodig: eeuwen. En zo ontstaat dan een amphibie. De planten roei was groter geworden en heeft zich naar de aard van voeding en klimaat dat er gevonden is, als het ware opgebouwd tot verschillende variëteiten. Het is niet zo'n groot aantal als wij nu kennen. Hoe ouder de wereld hoe groter het aantal variëteiten wordt, tot de aarde gaat sterven. Als levensmogelijkheden minder worden, dan sterven alle variëteiten af en blijven alleen de sterkste over. Begrijpt U? En in deze periode krijgt U de eerste amphibie, die nog leeft in de buurt van water, waar zich reeds op het land gaat bewegen. En dit is eigenlijk de begintijd van de Sauriers. Dat de Sauriers zijn, weet U. Dat zijn die ontzettende vleescholossen, die giganten, die de aarde gekend heeft. Die amphibieën, die niet levend gebaard worden, maar die eieren leggen als een vis of zoals een hagedis. Deze dieren groeien steeds groter uit, er is geen te enstand. Zij hebben voldoende voedsel. Hun omgeving is volkomen op hun gericht. Zoals nu op het ogenblik klimaat en omgeving het de mens mogelijk gemaakt hebben, om zich te ontwikkelen, zo heeft zich toen het amphibie raak kunnen ontwikkelen. Alleen ontbrak één ding en dat was: de hersens. De dieren waren niet groot van bevattingsvermogen, de dieren waren nog dom. En al deze planteneters gaan zich ontwikkelen tot verschillende soorten vleeseters. Zij ontdekten, dat zij gemakkelijker aan de kost kunnen komen, als een kluwaaraad opeten in plaats van te zoeken naar een bijzondere lekkere varen - en het smaakt ze goed. En dan krijg je die verschrikkelijke soort als de ichtosaurus. U kent ze allemaal. Dan ontstaan vanzelf ook de eerste vogels, de vogels, die nog de normale bez hebben het tanden en een vlieghuid, die doet denken aan onze tegenwoordige vleermuis. Deze wezens ontwikkelden zich hoe langer hoe meer, ieder in een soort en aard. Ik heb daareven gezegd: ichtosaurus. Ik had daar ook kunnen noemen: de rechte-saurus, die eigenlijk wat verwoesting betreft een beter beeld geeft. Maar deze term doet niet zoveel ter zake. Ik zou verder willen gaan. Deze aarde ontwikkelt zich hoe langer hoe meer. Daar ontwikkelen zich de dieren, alleen de mens nog niet. Die ontwikkelt zich heel langzaam. Men heeft wel eens gezegd, Prof. Darwin b.v.: de mens staat van de aap af - en daar had de goede man niet verder gekeken dan zijn neus lang was. Hij had n.l. gezegd, de eerste mens, die wij kennen is een aap gelijk, heeft lange armen, korte rechte benen, een stevige borstkas, is behaard, had een teruglopend schedeldak, dus is een grote aap. Dat loopt niet. De mens was wel gelijk een aap, maar leefde op een andere wijze, in het begin ook van planten, maar meer aan de rand van de wouden en op de kale vlakten. In het bos was het voor dit wezen te gevaarlijk. Dit wezen was in die tijd eigenlijk een kleine minderheid, een soort luis op de aardbodem. En deze mens, het beginsel van een mens, moest voor eigen veiligheid gaan zoeken naar een mogelijkheid om zich te verdedigen. En dan komt vanzelf de kuddegeest naar voren, die wij ook bij de Sauriers al zien, die ook in kleine groepen samen blijven en zij gaan zich in verschillende groepen bewegen, scheppen zich hulen, waarin zij zich verdedigen kunnen, bij voorkeur grotten met nauwe in- en uitgangen. In die tijd waren

-ren er nog meer grotten dan op het ogenblik. U moet denken, dat een groot gedeelte van de aarde toen een moeras was en oerboud, ongeveer als dezelfde poreuze steenmassa was als het ogenblikkelijke Kerstbeberste, kalksteen. En U weet als er ontzettend veel water op deze steen inwerkt, ontstaan er grotten en holen. En daarin leeft deze mens nu en daar wordt hij gedwongen, om zich steeds meer te verdedigen. En nu komt de grote dag, dat een paar van deze mensen tot wanhoop gedreven door een voorhistorisch monster, dit monster vernietigen, doden en eten. Waarmede de mens van zuiver herbivoor tot omnivoor, tot alles-eter wordt. En nu, alles-eter geworden, gaat de mens jacht maken. Dit bevalt hem. Hij klokt niet, hij braadt niet, hij kent niet het gebruik van vuur. Deze mens maakt langzaam, trap voor trap, die ontwikkelingsgang door, tot op een dag ook één van deze mensen vuur krijgt. Hij vindt daar een door de bliksem getroffen boom en daar is vuur en hij voelt, ik kan me daar verwarren, dat is gemiddeld en gezellig en hij neemt een stuk van dit vuur mede. Het gaat niet uit en hij brandt er zich niet aan, maar brengt een brandende tak mede naar zijn hol, voert het met verschillende brandstoffen en afvallen, die hij heeft en ontdekt de warmte. Hij heeft nu een middel, waardoor hij niet meer van de onregelmatigheden van het weer afhankelijk is en daar komt het grote ogenblik. De mens heeft vuur en dat vuur vertegenwoordigt voor hem alles wat goed is. Hij kan zich ermede verdedigen tegen zijn vijanden, het warmt hem, het beschermt hem. En nu komt de vergoedienst - de aanbidding van het vuur. Van deze periode kunt U al getuigenissen vinden o.a. op het Iberische schiereiland. In Spanje bij Gibraltar, zeer bekend als de openheuvel, daar vindt U voorhistorische tekenen. In deze mens ontwikkelt zich daar reeds zover, dat hij gaat koken, niet in een pot of pan, maar dat hij in een met water gevulde holle steen in het vuur verhitte stenen gaat werpen, waardoor hij kokend water krijgt en daar met zijn vlees een soort soep maakt, althans het vlees enigszins gaar maakt. Het smaakt beter en dan begint hij al gauw het plan te maken - de mens is altijd een epicurier geweest, heeft altijd van iets gehouden, wat lekkerder is dan wat anders - en zo hebben wij daarom waarschijnlijk ook onze eerste meesterskoks gehad, die voor hun stam het beste en het mooiste soep gemaakt hebben, die er ooit geweest is voor die tijd. En het zou me niet verwonderen als er misschien ook al in die tijd restaurants geweest waren. Zo ver wil ik niet gaan met deze ontwikkeling. Ik vertel U nu: Die mens, die vindt vuur, kan zich in massa verdedigen. Deze mens heeft instinct, hij heeft meer, hij kan onthouden. Hij maakt zich niet uit de algemene ervaringen een wereldbeeld, dat dan niet meer verandert, maar elke nieuwe ervaring maakt hem wijzer en hij neemt over van zijn voorgangers hun kennis en voegt zijn eigen deel daarbij. Dat is die eigenaardige kracht, die de mens heeft gemaakt tot heerser over de scheepselen van deze aarde, die deze hem in het heelal heeft gemaakt tot de meester, niet alleen over dieren en planten, maar zelfs over metalen en oernatuurkrachten. Deze geest, vrienden, is eigenlijk een vreemd iets. Ieder mens voelt, dat in hem iets meer is dan dat er in het dier is. Hij voelt, dat hij een geest heeft, al kent hij dat niet, wil hij dat niet erkennen, want dat is lastig. Hij heeft dan veel meer verantwoording en men staat bovendien voor het raadsel, men sterft en daar komt nog wat. Dan is het niet afgelopen. Dan beginnen wij eigenlijk pas. Zoals heel aardig de oud-Indische "Vanis Kata" gezegd heeft: De geboorte is het begin van de dood en het einde van de dood is de aanvang van het werkelijke leven. En dat voelt de mens in zich, wij hebben een geest. Heel de aarde is niet zo belangrijk als dat kleine Goddelijke vonkje, dat kleine stukje geest, dat U heeft. Ook andere voorwerpen hebben een geest. En hierin brandt een klein Goddelijk vonkje. Maar bij de mens is het tot zo'n gloed ontwikkeld, dat het mogelijk is, om deze hulpmiddelen van de leerschool Aarde achter zich te laten. Daarvoor moet een mens die geest trainen. Hij moet zich oefenen, dat zij in staat zal zijn, om zonder de stof, haar ervaringen op te doen en vast te houden. Dat zij in staat is om zelf een berisping te vormen van haar omgeving, ook als er geen stof is. Dat zij weer kans ziet zich te begeven in de ruimte

zonder

zonder de beperking van tijd en plaats. Dat is zeer moeilijk voor die geest, maar de mens is nu zover gevorderd, dat voor hem deze mogelijkheid bestaat. Daarom noemt men ook de mens de kroon der schepping. Niet omdat hij fabrieken kan bouwen en niet omdat hij een pak draagt in plaats van zijn eigen huid en ook niet, omdat hij sigaretten kan roken en omdat hij zich aan allerlei genot overgeeft met minder natuurlijkheden en meer bezinning als het dier, maar alleen, omdat deze mens de geest heeft, omdat deze mens een volmaaktheid is van de schepping, zover de mens in staat is, om dit alles te laten gaan, dit alles, deze aarde, deze stof achter zich te laten en over te gaan naar de volgende klasse van de grote leerschool van de Schepper.

Ik dank U, vrienden.

Goedenavond.

13-2-49.

Ik heb gesproken over het oude Atlantis en inderdaad Atlantis, daar hebben wij gezien de oerGodsdienst, die daar heerste en die zich voortgezet heeft in het oude Egypte en in o.a. Mexico. Verschillende takken van Godsdienst zijn afkomstig van deze oude oer-Godsdienst. Ik zou U heden willen spreken over Godsbeelden en Godsopvattingen en in het nieuwe Egypte. Oud en Nieuw Egypte onderscheiden tot het nieuwe Egypte optreedt, nadat het deltagebied in Neder-Egypte en Boven-Egypte zich verenigde tot één Rijk van Pharao Seti. In deze tijd had men twee priesterkassen, die gezamenlijk het hele regeringsapparaat in handen hadden. De ene kaste was die van Set, die zich bezig hield met de levenden en de andere kaste, die van de priesters van Amora, die zich altijd bezig hielden met diegenen, die overgingen. Op het ogenblik, als U dat bestuderen wilt, kunt U nog uit verschillende hymnen en verschillende fragmenten van het dodenboek nagaan de toen heersende begrippen. De grondslagen van dit geloof waren eigenlijk zoonaanbidding en duivelsvrees. Dezelfde sagen, die ook U heeft gevonden bij Uw eigen voorvaders, dezelfde sagen en legenden, die verschillende geloven als het Mohammedanisme en Boeddhisme en verschillende andere Godsdienstige richtingen naleven. De Christelijke Godsdienst vindt U daarin terug. Zo schrijft b.v. Ageto, een priester, die ook in het Grieks vertaald is geworden later in de tijd van Alexandrië, die voorschriften op: "Spijziet de hongerigen, dreeft de dorstigen, bekleedt de naakten en vijst niemand af van U deur." Licht dit niet heel veel op de voorschriften van de Christelijke Godsdienst, vrienden, en vindt U dit niet terug in de Toran, 127ste Sur o.a. Het geloof was dus zodanig, dat elke geest geoordeeld moest worden. Zijn zaligheid was niet alleen afhankelijk van dat goed of kwaad zijn, maar bovendien van het in stand blijven van zijn lichaam. Vandaar dat men probeerde door balseming of het laten verstenen van het lichaam dit te bewaren. Namelijk de uiteindelijke zaligheid is niets anders als een verheerlijkt Egypte, waar de Nijl steeds het hoge water voert en waar de dag van de druppel nooit gevolgd wordt door een droogte. "De dag van de druppel" deze uitdrukking blinkt U misschien vreemd, maar diegenen, die ooit in deze streken geweest zijn, kennen die uitdrukking misschien. De dag, waarop de Nijl op zijn laagst is, daarna komt de was van het water, met zich meeverende slib, dan de overstroming, die de velden vruchtbaar maakt. Want zonder water bereikt de woestijn de Nijl, maar als het water komt, bereikt de Nijl de woestijn. Op dit geloof aan een later vol overvloed is dan deze verheerlijking en cultuur van de doden - bewaren van het dode lichaam, bouwen van paleizen voor de doden, plaatsen van spijsoffers. Het is gemakkelijk te zien, spijsoffers werden gebracht door de rijken in natura. Men slachtte runderen, men bracht levensmiddelen, verschillende soorten herten, hazellen vooral, die in kudden werden gehouden in Egypte men and r, die het geld daarvoor niet had bracht als offer een dier, gemaakt van deeg, hiermede hetzelfde voorstellende en hiermede ook willende bereiken, dat de overgegangene voorvader in het bezit zou komen van zijn werkelijke gazel, zijn werkelijk hoen of ram of kalf of koe of zo iets dergelijks. Men zocht, die over was gegaan had een heel formulier nodig, een heel catachismus. Hij had te beantwoorden verschillende vragen en hier komt eigenlijk het interessante punt van de Egyptische Godsdienstleer. Men erkent hier, dat een overgegangene aangevallen wordt. Hij gaat over en hij staat voor de verschrikkingen, het onbekende, en hieruit komen op hem toe de nevelvormen van kwade geesten en Goden. Die verzoeken af te leiden van het pad, dat hij moet gaan. Hij kent echter de juiste antwoorden, de juiste spreekwijze, de juiste intonatie van de bezwering, die hij uitsprekt en beveelt deze opzij te gaan, eigenaardig genoeg in de naam van sirus of van Horus, die beiden de verpersoonlijking zijn van de zon, dus van het licht. Hierin ligt een grote waarheid: die naar het licht streeft en zijn verlangen op het licht richt zal niet zo snel ter zijde afwijken. op hem heeft de boze geen macht.

/ toe te schrijven.

Als

Als hij dan verder gaat ontmoet hij de God Anubis, de God met de jakhalzenkop. Vandaar dat de jakhals over het algemeen heilig werd gehouden en vrij rondzwierf in de verschillende metrocolissen van Oud-Egypte. Ook zelfs tot in deze tijd bij sommige stammen in het Abessijns Hoogland, dat vroeger ook een Boven-Egyptische provincie was, beschouwt men de jakhals nog steeds als heilig. Deze Anubis nu geleidt de ziel voor de rechters in de Hof der twee gerechtigheden. Meer een beeld, dat eigenaardig dicht bij de werkelijkheid komt, want wie zoeken naar het Licht die ontmoet een gids. Die ontmoet iemand, die hem verder geleidt en nu in de Hof der twee Gerechtigheden, Gerechtigheid van het goed en ongerechtigheid van het kwaad, daar beantwoordt de ziel 42 vragen op een vastgesteld formulier. Vandaar dat men doden veelal, hetzij op het hart of hetzij onder de oksel onder de mummie-winselen, hetzij ook in de kist verbonden in een speciale versiering, gaf men hem deze voorschriften en antwoorden mee, om het ze mogelijk te maken een keer af te kijken of te spieken. En door deze Goden dan wordt de straf of de beloning uitgesproken. Deze beloning is het leven, de straf is het teniet gaan, de eeuwige dood. Ook dit komt de waarheid zeer nabij. Want wie leeft in duisternis, leeft niet. Voor hem bestaat alleen het eigen IK, het berouw, daar hij aanschouwt wat had kunnen zijn en wat geweest is. Dat verteert hem. Verder is hij dood, leeft niet, neemt niet meer deel aan de schepping, de scheppingsbeweging, staat eenzaam. Ook hierin schuilt weer een grote waarheid. In de 42 bezegelde boeken kan men verder de uitleg vinden hoe alle Goden en Godinnen, die men ter betovering van het Volk heeft opgesierd en gemaakt heeft tot orakelen, eigenlijk niets zijn als verschijningsvorm van het Al. Deze verschijningsvorm van het Al nu brengt alle verschijnselen op aarde terug tot God, tot de Alkracht. De Oud-Egyptenaren waren zeer wijs, maar ook zeer eigenzuchtig. Inwijd in deze laatste geheimen werd slechts hij, die geacht werd door zijn eerezucht en zijn streven het de priesterkaste mogelijk te maken te heersen over het volk. De priesterkaste beheerste de pharao en de kromme priesterscepter van de hoge priester stond hoger dan de God Osiris. Vrienden, ook hierin kunt U een eigenaardige gelijkenis zien met de hedendaagse tijd. Wij weten allen, dat er éen God is, één Almacht, maar de priesters kennende en wetende, doen deze kennis te niet. Zij schuiven nu voorbeelden aan, sagen, legenden, om hun macht en hun eigen bestaan te bevestigen. Helaas ook veel goeden onder hen geloven nog steeds hun eigen drogbeeld en als zij komen tot ingewijden, dan moet men eerst zeker zijn, dat zij U niet gunnen de waarheid, die hen van luister ontkleden zal. Daar veel goeds ook brengt de priesterkaste in Oud-Egypte. Waar alleen, van een parasiet af tot een geneesheer, de astroloog, de letterkundige, de dichter, de regeerder, de bichtvader, allen priesters zijn. Een raadsheer, ja zelfs Sprake een bekende gids, Nemet Het Sen, de bekende regeerder in de tijd, toen Seti III opvolger van Ramses aan de regeering kwam, deze waren, zo niet openlijk het witte kleed dragende, priester, en zij hebben het Rijk van Egypte geleid tot een tijd van overvloed en geluk, maar uiteindelijk hebben zij ook, door hun oogverblindende zelfverblind, Egypte aan de ondergang gebracht. Want vrienden, Egypte en Egypte's priesters kenden niet alleen de recepten van de arts en de Kaballa van de witte magie, zij kenden ook het gebruik van de duivelse machten, de zwarte geesten, van den half geest, aardgebonden, die hun macht buiten de stof overdragen in de stof en men ge ruikte ze en misbruikte ze. En zo Atlantis ten gronde is gegaan aan zwarte magie, zo is Egypte ten gronde gegaan aan een zwart priesterschap en zo gaat de blanke overheersing dadelijk teniet door zwarte techniek. Zwart, gebonden aan de aarde en aan eigen IK, maar er is één redding: Verdraagzaamheid. Verdraagzaam leven. Niet alleen het eigen IK en de belangen van het eigen IK stellen voor de waarheid, maar waarheid stellen bovenal. Dat kan ook nu nog redding brengen, dat had Egypte kunnen redden en dat had, zo het Atlantis niet had gered van de ondergang, de Drasten Atlantinen kunnen redden. Vrienden, ook voor U is daar een redding. Verdraagt elkaar, bemint elkaar, maar stelt boven al de WAARHEID.

Dank U.

Goeden avond.

13-2-49.

S C H O O N H E I D .
=====

Schoonheid in het woord, schoonheid in melodie.
Schoonheid, die ons allen omgeeft en die ons nooit verlaat,
Maar die wij voorbij lopen en niet zien;
Die wij bevatten, zonder ze te begrijpen;
Die wij niet willen of kunnen horen.
Er is een melodie van woord geboren
Uit de geest van de mens,
Uit de geest van het al, die voor U ligt.
Ineensluitende gedachten, die zweven over mensheid en wereld.
En wie bevat ze ?
Geen !

Wat is dan het nut van die duistere strijd,
Om het woord en melodie te brengen de gedachte gegeven,
Wat nut mij dan te leiden hier een leven
..... aan beeld in woord en toon gebracht.
Beelden van een wondere macht,
Die ik hier schep uit eigen brein,
Voor een wereld, die voor mij niet bestaat,
De wereld, die voor mij niet is,
De wereld, voor wie ik niet ben.
De schoonheid van een enkel woord kan soms een hart bekoren.
Het kan U brengen een gevoel van huis, van tuin, vangloren,
Van zon-en zomerlucht,
Van vogels in een wilde vlucht
Of van een hels bekreten pijn,
En een onzalig eenzaam zijn.
Verlaten.
En toch hoe zelden wordt zo'n woord begrepen en verstaan,
Het zijn maar beelden die vergaan
In Uw gedachten, zonder achter te laten
Een spoor van wat zij ooit hadden kunnen zijn.
Er zijn geesten geweest,
Genieën groot, lang geleden en ook nu bestaan
Zij nog, die uit de krichten van hun geest
Een kunstschepping, een kunstwerk hebben gevocht,
Om U te brengen de les, geleerd
In een hard leven, een les, geïnspireerd
Van Boven.
En hoe ontvangt Gij die ?

Men neemt een boek, men slaat het op,
Men leest eens wat, leg weg,
Dat is niets voor mij,
Want ik moet denken, om gedachten te bevatten,
Die andere ondergaan en in de wereld brachten.
Dat niet voor mij.
Ja, mijn vrienden, zo komt U nooit erbij
Wat er gebracht wordt.
Zo kunt U niet bevatten waar schoonheid schuilt,
Een enkel woord of melodie.
Een enkele melodie speelt zo door de lucht.
U hoort het uit de verte en het brengt U een gedachte,
Het brengt een beeld, het is wat koren gaat,
Een droom van iets, wat niet bestaat.

Het

Het geeft niet.
Maar het brengt een beeld.
En in dat beeld ligt opgesloten
De boodschap, die die melodie U heeft te brengen.
In een boek, in een dichtregel, in een paar woorden,
Daar ligt een les,
Een les, die, indien Gij werkelijk hoort en werkelijk leest
Weergalmt door Uw geest,
Om U in te beitelten in Uw gedachten
En nooit vergeten te worden.
Dat is het doel van een kunstwerk.

Schoonheid, schoonheid,
Niet om schoonheid selve,
Maar schoonheid om der schoonheids doel:
'Vertreding') van de Schepping.
Het brengt een gevoel van grootheid, vrijheid,
Bevrijding van de ziel.
Begrijpt Gij?
Dat is hier het doel.
De schoonheid, die in woorden schrijft
Of die in symphonieën leeft.
Die gaat en drijft
En over heel de wereld is verspreid,
Die niet voor een hoopje wordt verbreed
Als extra uitgave van Vondel of Shakespeare
Of van andere.
Daar ligt voor U een les,
Een les, die niet ligt opgesloten
In boeken, die alleen bestaan,
Omdat U het Uw tijd niet weet wat U moet doen.
Een schepping van een kunstenaar,
Niet een zaakje van een letterzetter.
Een kunstwerk bevat in zich
Een schoonheid, een melodie, een kracht,
Aan U, vrienden, om die kracht te vatten,
Achter elk woord, dat Goethe schreef,
Dat Vondel schreef, achter elke figuur,
Die een Shakespeare schreef,
Daar ligt een gedachte
En elke gedachte is een les.
Die les ter neer gelegd in letters voor een nageslacht.
Dat nageslacht zijt Gij!

Vrienden, schoonheid, schoonheid is overal rond U.
De schoonheid ligt zowel in het ontwaan van de natuur tot de lente
Als in de strengheid van een barre winter.
Schoonheid, die ligt in de moeilijke poging
Van een boer, om zijn gedachten op papier te zetten
Met onbeholpen letters.
Die ligt in het volmaakte dichtwerk van anderen.
Zoekt die schoonheid, Vrienden!
Die schoonheid, die Gij allen kunt vinden.
Luister niet naar elke melodie, maar indien Gij luistert, luister goed,
En laat die schoonheid op U inwerken.
Probeer te zien het beeld, de les, die daarin opgesloten ligt.

Ik

') Vertreding (afgeleid v/h woord "Vertretung" - vertegenwoordiging - vervanging.

Ik kom hier niet om wijze lessen uit te delen.
Ik om alleen, om U er op attent te maken,
Dat schoonheid voor het rijpen ligt.
Dat rond U de aarde één samenstel van schoonheid is,
En dat mensen schoonheid hebben geschapen voor U,
Voor U appart, voor U alleen en voor allen.
Maar om Uw ziel te doen stijgen of om Uw ziel neer te trekken
In het drab, waarin zij zich zelve wentelt.
Want ook het kwaad kent schoonheid.
Aan U is het om die schoonheid te erkennen,
Aan U is het om te weten, waar ligt goed, en waar ligt kwaad.
Vooral aan U om te vatter, hetgeen verborgen ligt in de goede
De gedachte, die de ziel juichend op laat stijgen tot in het ^{schoonheid}
Van een wetende, ^{gouden licht}
Dat alleen wilde ik U zeggen.

Vrienden, niets te dringen, niets te doen
Tijd om te eten, tijd om op te breken,
Voor mij waren deze woorden een maal, dat ik U heb aan eboden.
Het maal is op, het is tijd om te gaan.

Ik dank U voor Uw aandacht.

Wie Uwer allen weet wat eigenlijk de zending van het spiritisme is en wat zijn gevaren zijn? Licht en duister strijden een eeuwige strijd. Zij zijn van elkaar onafscheidelijk, zoals ook onafscheidelijk zijn de polen van een magneet. Het absoluut goede, zowel als het absoluut kwade, bestaat alleen in theorie. De gemeenschap met hen, die niet in de stof verkeren bergt vele gevaren in zich. Er verschijnen beelden, die niet zijn wat ze schijnen. Er spreken tongen valse taal en ook de waarheid meldt zich. Daarom is het absoluut fout en verboden om zonder meer en zonder eigen onderzoek te aanvaarden wat U gebracht wordt. Misschien doet deze waarschuwing U eigenaardig aan, maar het is noodzakelijk, want hoe verder ge het Rijk van het Occulte betreedt, hoe groter de gevaren worden, om af te dwalen van de weg naar het Licht en verstrikt te raken in de ijzeren wind van de eeuwige dood, welke, duister als een poolwind, waait door de vlakten van het leven. Als U een beeld verschijnt, zeggende door gestalte en gebaren, door stem: "Ik ben die of die", geloof hem dan niet zonder meer. Komt hij zichtbaar tot U, schouw hem recht in de ogen. Indien die ogen Uw beeld weerspiegelen, dan bezit deze verschijning waarheid. Maar veelal weerspiegelt zich in de pupillen een ander beeld, een niet direct te herkennen gelaat, maar niet Uw ei en gelaat; Weest dan overtuigd, dat dit een waanbeeld is, een geconcentreerd verlangen van U zelf of anderen, een beeld, ontstaan uit Uw gedachten. Indien een stem U zegt: "Ik ben die of die", zelfs al bewijst hij U dat met gegevens, die slechts gij alleen kunt kennen, dan bewijst hij daarmee niet de waarheid van zijn zijn. Dat kan hij alleen bewijzen door hetgeen hij U brengt, door wat hij U zegt. Als gij dat rijpelijk overwogen en onderzocht hebt en als goed bevonden, dan eerst, wanneer Uw ziel zegt "dit is goed", dan heeft zij voor U de waarde van werkelijkheid. Als een stem tot U spreekt in het duister, weet U dan bewust, dat veelal het eigen onderbewuste IK hier een gesprek houdt met het aardse IK, dat Uw onderbewustzijn U dingen kan zeggen, die gij zelf niet denkt te weten. De stemmen kunnen ook stemmen zijn der verleiding, maar dan zullen ze U voorspiegelen een groots doel, gewin, idealen. Zij zullen U niet zeggen: "Zoek Uw eigen weg", maar zij zullen U dwingen tot daden. Wanneer iemand U dringt tot een daad, bedenkt U dan wel. Zij dwingen U de ingeslagen richting te verlaten voor een andere weg. Bedenk, dat deze andere weg een dwaalweg kan zijn. Volg niet blindelings, bezie eerst de weg, die U gewezen wordt en de weg, die U gegaan zijt en pas uit vergelijking van deze beide, kunt U dan voelen of deze weg voor U goed of slecht

slecht is. Geestelijke gaven zijn een persoonlijk iets, wat voor de één vergif is, kan voor de ander een heelmiddel zijn. Het eigen IK beslist hierover, met eigen gestel. Kent dus Uzelve en toets aan Uzelve alles wat Gij hoort en ziet !

Ik dank U !

29-2_49.

Goedenavond,

Er werd daarnet gesproken over dankbaarheid en ondankbaarheid. Ik zal hier graag mijn commantaar bijvoegen. Dankbaarheid en ondankbaarheid zijn bij de mensen vormen, die meestal voorkomen in het uiterlijke. Dankbaarheid is dikwijls huichelarij, ondankbaarheid dikwijls wanbegrip. Een daad, geeft geen recht op dankbaarheid. Een goede daad sluit in zichzelf haar verdienste en haar beloning. Een daad om der wille van de dankbaarheid gedaan, heeft geen waarde. Wat de mensen doen en wat de mensen laten, dat kan niemand beoordelen. De mensenkudde heeft zijn wetten gesteld, die U zegt hoe ge lopen, hoe ge wandelen, hoe ge eten, hoe ge drinken, hoe ge dansen, hoe ge slapen moet, hoe ge Uw hoed moet afnemen en de mensenkudde handelt daarnaar. Deze zelfde kudde geeft ook aan waar dankbaarheid moet zijn en waar ondankbaarheid op zijn plaats is. De menselijke geest is egoïst, denkt egocentrisch. Daarvoor is het nu eenmaal de menselijke geest. En de dankbaarheid van de mens komt voort niet uit de begeerte om dankbaar te zijn, maar omdat het gebruikelijk is of omdat men er voordeel van verwacht. Menselijke ondankbaarheid is soms wanbegrip, maar heel dikwijls niets als een spontaniteit of gewone eelijkheid, een vorm buiten de code van het menselijke gedrag om, dat men nu wel deze gunst ontvangen heeft, maar dat men zich daardoor niet gebonden acht, omdat het eigen IK daar geen voordeel van schijnt te hebben. Als zodanig zou men kunnen zeggen, dat de menselijke dankbaarheid van nul en gener waarde is. Dankbaarheid is alleen van waarde wanneer de mens niet dankbaar is voor een gunst en niet dankbaar is voor een verkregen bezit, maar wanneer de mens alleen dankbaar is omdat ge zijn vriend zijt. Dankbaarheid, zoals bij mensen wordt opgevat, bestaat in het betonen van bijzondere gunsten of wel om der wille van geestelijke daden of gunsten. Maar dit is van generlei waarde. Wanneer iemand zich tegenover U op bijzondere wijze gedraagt, dan moet dit voortkomen uit zijn geest, een samenklank van Uw geest en de zijne en dan is er geen sprake meer van dankbaarheid. Ik wil U hiermede zeggen, dat dankbaarheid een lege vorm is. Ik weet, dat vele van U het niet met me eens zullen zijn. Toch wens ik U daar op te wijzen. Een mens, die dankbaar is alleen, omdat het stoffelijk voordeel brengt, die dus als het ware terug wil betalen een bevezene gunst door zijn gedrag, door het stellen van daden in Uw voordeel, probeerde niets anders als de last van Uw vriendschap van zich af te wettelen. Werkelijke vrienden kennen onder elkaar geen dankbaarheid. Voor hen is dit heel natuurlijk. Men geeft wat men heeft, wat men niet heeft, ontvangt men van een ander. Dit is natuurlijk, dat hoort zo, want men hoort tezamen. Men is vriend, men voelt zich broeders. Er bestaan dan geen grenzen tussen U noch tussen Uw bezittingen. Men respecteert de geest en de verlangens van een ander, omdat men zelf ook gerespecteerd wenst te worden. Maar ook al wordt men zelve niet gerespecteerd, dan toch zult Gij die andere, omdat hij Uw vriend is, wel respecteren. Gij zult van Uw vrienden, van Uw broeders eerlijkheid verwachten en zegt hem eerlijk Uw mening, maar in deze verhouding is dankbaarheid eigenlijk niet meer het juiste woord en toch zou dit de enige verhouding zijn, waarin dankbaarheid eventueel op zijn plaats zou zijn. Een dankbaarheid, die een schijnvertoning is, kunnen wij rustig voorbijgaan. Zij heeft geen nut, is hoogstens een lege uiterlijke vorm. Een ondankbaarheid, die eigenlijk niets is als een ruiterslijk bekennen van eigen standpunt, behoeft ons niet te kwetsen. Zij is ons alleen een waarschuwing. Zo staat de mens tegenover U en tegenover Uw daden. Richt U daarnaar ! Daarom heeft het allemaal zo weinig nut, om over dankbaarheid en ondankbaarheid te spreken. Dankbaarheid en ondankbaarheid zijn lege begrippen van een kudde, die zich wetten heeft gesteld tot in het onnatuurlijke toe, die menselijke gevoelens dwingen in een keurslijf, die

menselijke

menselijke gedachten drijven in een vastgestelde richting, zonder haar de vrijheid toe te kennen, om eigen wegen te bewandelen. Deze code, daar kunt ge onder lijden of ge kunt er boven staan. Lijdt ge er onder, dan heeft voor U dankbaarheid en ondankbaarheid waarde, maar staat ge er boven en wilt ge zijn een vrije geest, dan vallen al deze begrippen in het niet.

Dit wilde ik even opmerken.

Heden wil ik U spreken over de boeken der oude Egyptenaren. Ik heb U reeds gezegd, dat er 42 gesloten boeken bestonden. In deze boeken was ook neergelegd het Godsbegrip van de Hoogste, het Godsbegrip van de geestelijk heersende kaste in de oude landen aan de Nijl. Daar staat b.v. geschreven: "God is rust in rusteloosheid". Een moeilijk te verklaren begrip. God is rust, omdat in God is vrede, en in vrede heerst rust. Hij is rusteloosheid, omdat in God zich afspelen de duizenden voorgangen van de schepping van wat was en van wat komt. "God is als de rijzende zon, wie in God schouwt is blind voor al het andere". Daaraan werd de keer vastgeknopen: "Schouw dus niet recht in de zon, schouw niet recht naar God, want wie naar God geschouwd heeft, is verloren voor de wereld". Er staat ook geschreven, dat het lichaam vergaat en dat met het vergaan van het lichaam, de cellen wandelen en langs duizenden omwegen een nieuw bestaan opbouwen, komen tot een nieuw leven en dan weer tot zich trekken de ziel. In hoeverre dit juist is wens ik hier niet te behandelen. Zeker is het echter, dat juist de binding stof en geest nog lange tijd na de dood blijft bestaan. Om dit gevaar, terug te keren tot de aarde, te ontkomen, werden dan ook de rituele balsemingen, de verschillende wijdingsspreuken en andere ceremoniën vervuld, die het eigenlijke dodenfeest van de Egyptenaren uitmaakten. Egypte kende in zijn hoogste kringen een Godsbegrip, maar het kende ook het begrip van de magnetische macht der elementen. Rechts was goed, links was kwaad. En rechts geschouwd, zo vindt ge daar een bekende symbolische betekenis terug van water en vuur. Water en vuur zijn in deze boeken het begin van de schepping, natuurkundig als symbolisch geheel juist. Water en vuur verzameld, vormen de hoek die alles omvat, die uitstraalt de krachten. Dit gebaar kunt U terug vinden in vele oude Aziatische beelden. Dit betekent de uitstorting, de kracht, van het goede. Daar staat ook: "Laat Uw gebed geen woorden zijn. Hij, die met woorden bidt, met woorden smeekt, bedelt, en de Geest weet wat goed voor U is. Hij hoeft niet gevraagd te worden, hij schenkt ook zonder dat". Het biddende gebaar, de gezamelde handen, is oud. Uit de toppen der vingers vlamt op de kracht, die opgaat als de erkenning van het zijn. Niets anders als een kleine vonk van het grote geheel van de Godheid.

Symbolisch ook werd aangegeven het gebaar van het ontvangen, het zich overgeven aan de geest. Een gebaar, dat ge ook in vele beelden en afbeeldingen kunt zien, dat vraagt. Een bad met gebaren, niet met woorden, de geest ledig makend voor God om te spreken. Degene, die eigen woorden gebruikt tot God, vult zijn geest met eigen woorden en eigen verlangens en is doof voor de stem van de oneindigheid. Daarom ging deze stem teniet in het verlangen van de mens. Daarom ook kwam de grote wijsheid van hen, die baden met gebaar. Niet zonder reden werd de Boeddha afgebeeld - ik bedoel hier niet de Boeddha Gautama, maar een Boeddha, die te allen tijde over de wereld geleefd zou hebben, overgaande van de ene woning in de andere. Deze allen kennen het gebaar van het stomme gebed, waarinsprekt de stem van de oneindigheid tot de mens. Rend U zijn demonen. Demonen, die mens waren, demonen, die zijn de gebonden oergeesten die de elementen beheersen, en demonen, die werkelijk zijn duivels. Zij allen zijn bestemd, om het Licht te bereiken, de zon, zoals in oude boeken geschreven staat. De zon belicht de hele aarde en geen deel laat ze onbelicht. Haar stralen dringen overal door tot in de diepste schaduwen en zij verdrijft alle duister. Geen geest is bestemd om in het duister te leven, want het Licht dringt overal door. Slechts hij, die vlucht voor het Licht, gaat teniet. Wat de mens doet op aarde, wordt geoordeeld voor de rechters, de twee rechtbanken van goed en van kwaad. Hij zal bij deze beelden vragen te beantwoorden krijgen, die beslissen over zijn verder bestaan. De dood, de doodstraf, wordt uitgesproken met vernietiging van het lichaam.

Door

Door het lichaam te vernietigen wordt de geest gedwongen opnieuw de leerschool van het leven door te gaan. De geest dan voor een geestelijk gerecht gedaagd, niet de juiste antwoorden kennende, zal gaan in de duisternis, in het Rijk der onderwereld, waar zij het leven uit de stof terug zal zien, maar dan belicht door het duister. Paradox, belicht door het duister. Hiermede bedoeld, dat elk duister punt hier in zijn diepste wezen naar voren komt en deze geesten zal het verplicht zijn, na tijd, om terug te gaan tot waar hun woning lag. Geesten, die dwaalden bij de graven en tempels. Geesten, die dwaalden in de dodenstad, waar slechts de jakhals, het heilig dier van de God Anibus, zich 's nachts dorst te wagen, waar de mens slechts in processies met vele fakkeldragers en met priesters voorop naar het duister dorst te gaan, waar alleen het priesterschap van Amorah haar kloosters en scholen had. De wijsheid van Egypte is deze, de oude wijsheid, U reeds veel gezegd: geen leven gaat teniet, geen leven kan teloor gaan, geen geest ontkomt aan de consequenties van haar daden. En dan een laatste leer. Het sterven van de geest is de geboorte in het lichaam. Zij wordt hier beroofd van al haar kennis en macht, die slechts in het onderbewustzijn blijft voortbestaan. De kennis en macht blijven aanwezig, maar het lichaam sluit ze af. Eerst met de dood komt de wedergeboorte tot het leven, als de geest weer zichzelf kan zijn. In het lichaam kunnen slechts zij hun volle geestelijke waardigheid genieten, die de drempel overschrijdt. Zij hebben de macht over de stof.

Ik dank U !